

Stanny Stamp met verlof

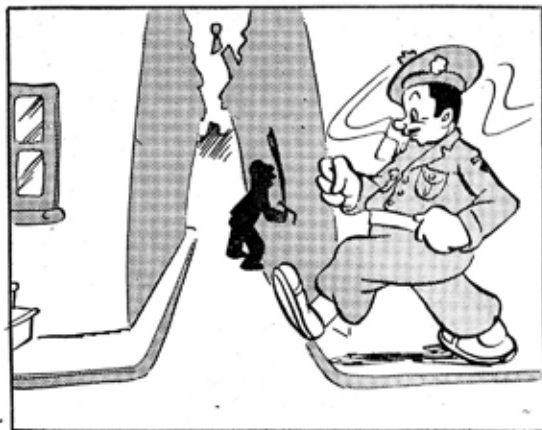

UITGEGEVEN DOOR HANDELSONDERNEMING
P. LANKHORST Jr.

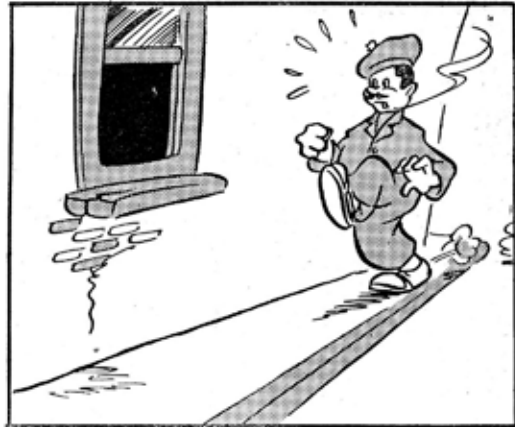
STANNY STAMP MET VERLOF

SIEM
PRAAMSMA
1991

Even welgemoed als hij zo juist uit z'n Jeep geklommen was stapte Stanny Stamp het Amsterdamse pad af. Hij zag de naaste toekomst heel helder in; zo juist was hij, met zijn 72 uur verlof, Amsterdam binnen komen rijden, en hij had het vaste voornemen, deze drie dagen nu eens door te brengen, zoals het een Canadees betaamt. Een aardig land, dat Holland, vond hij; alleen lastig, dat die mannen hem bijna elke stap die hij deed om sigaretten vroegen. Hij had dan ook maar lustig rondgedeeld, maar op het laatst stond er zo'n troep tierende en klauwende mannen om hem heen, die hem bijna plat drukten en de sigaretten uit zijn vingers weg grepen, dat hij er eindelijk kwaad van werd. Gelukkig, dat-ie een paar flinke houthakkersarmen had, die zich door die mensenkluwen een weg wisten te banen. Maar enfin, je

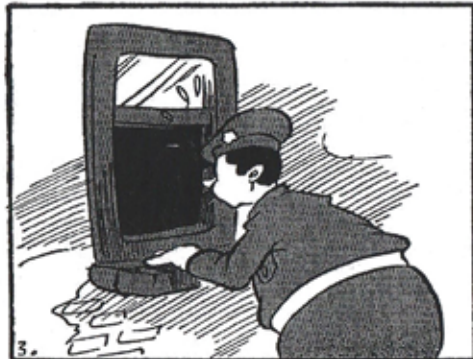
moest maar denken, ze hebben zo lang niets gehad. Wat een aardige buurt is het hier, dacht hij; al die steegjes en slopjes, die ken je in Canada niet. Kijk, daar had je weer zo'n smal straatje. Terloops keek Stanny het steegje door, en plotseling bleef hij met een ruk stokstijf op zijn plaats staan. „What's that, ch?” mompelde hij verbaasd. Want wat hij zag, was inderdaad wel zeer verwonderlijk en verdacht; midden in het nauwe steegje stond voor een open raam een onguur uitzierende vent met een pet, die hij diep over zijn ogen getrokken had, en het scheen of hij aanstalten maakte, om naar binnen te gaan. „There klopt iets niet...” mopperde Stanny, wiens op avonturen beluste hart sneller begon te kloppen. „Laat ons eens zien what there aan het handje is...”

En stil bleef hij staan; hij zag, hoe de geheimzinnige man het raam nog verder openschroof, een sprongetje nam en naar binnen kroop. Een ogenblik later zag Stan hem van de vensterbank afspringen en in de kamer verdwijnen. „Wat is dat vreemd...” peinsde Stanny. „Die Hollanders zijn een very raar volk, maar ik geloof toch niet, dat ze de gewoonte hebben door hun venster naar binnen te kruipen in plaats van door hun deur.” Nadenkend knabbelde hij op het peukje van zijn „Sweet Corporal.” „What zal ik doen? Als ik de zaak goed beschouw heb ik niks te maken met de flauwe kul die die Hollanders uithalen. Dat gaat mij feitelijk niks aan! Ik kan er niets dan last mee krijgen, als ik mezelf er mee bemoei.” Maar Stanny bleef weifelen. Een stem diep in hem vertelde hem, dat er iets geheimzinnigs stond te wachten. En Stanny hield

van geheimzinnige dingen. In de oorlog was hij altijd een van de eersten geweest, als er gepatrouilleerd moest worden achter de vijandelijke linies. Eens had hij ver in het kamp van den vijand de pijp van den commandant teruggehaald, welke deze er bij een speurtocht had laten liggen. Voor dit staaltje van onverschrokkenheid had hij toen het IJzerenpijpenkruis met de Tabaksstelen ontvangen, waar hij erg trots op was, en dat hij alleen op zijn Zondagse uniform droeg. Het avontuurlijke zat hem nu eenmaal in het bloed, daar kon hij niets aan doen, en dat was ook de reden, waarom hij thans, zonder te letten op de gevolgen, behoedzaam het smalle steegje binnensloop. Het raam stond nog open, en Stanny meende door dit open venster ergens binnen uit het huis eigenaardige geluiden te horen.

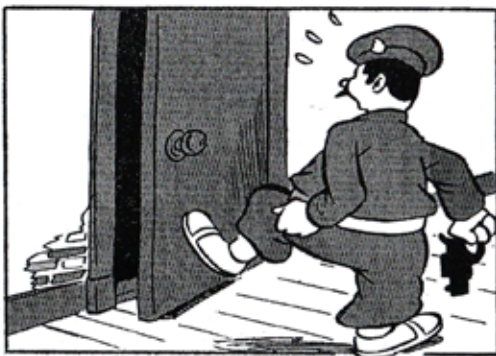
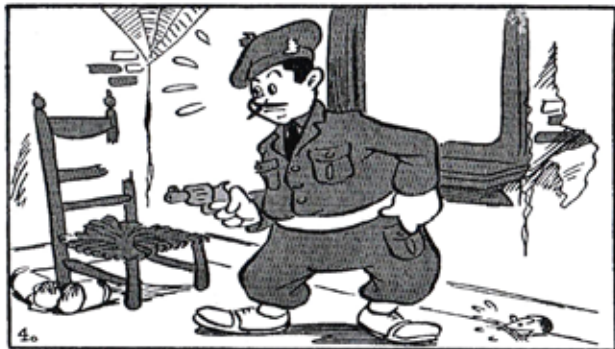

Gespannen van verwachting tuurde hij over de armoedige, vervelozе vensterbank heen. Voor hem lag een diepe, slecht gemeubileerde kamer, met spinraggen, die dik op alle muren en in alle hoeken zaten. Van de insluiper zag Stanny geen spoor; maar achter in de kamer was nog een deur, die op een kier stond, en vanachter deze deur schenen de geluiden te komen, die Stan daareven ook al gehoord had. Het was een eigenaardig knarsend, snerpend geluid, een geluid, dat Stanny vaak had gehoord, doch op het ogenblik niet thuis kon brengen. „What nou?” mompelde hij, zich zelf achter het oor krabbend. „Het schijnt, dat daar something niet pluis is! Well! Dat

moet beslist een of andere misdadiger zijn, die iets misdadigs aan het uitrichten is! Daar zullen wij een stokje voor steken! Dat kan een eerlijke Canadees niet zo maar laten passeren!

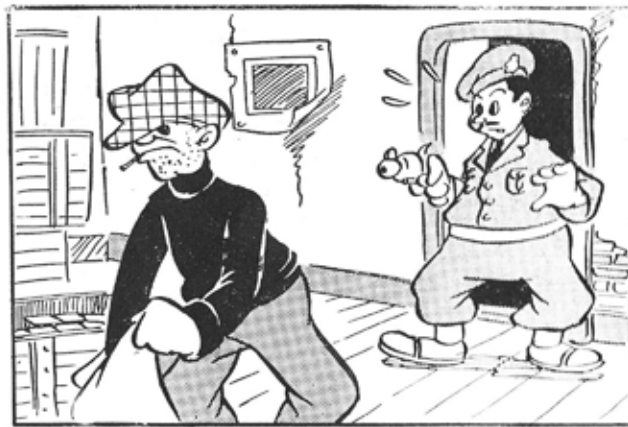
En Stan Stamp bedacht zich niet lang meer, maar sprong lenig op de vensterbank. Het raam rammelde in het kozijn. Doodstil bleef Stan even zitten in dezelfde houding; zou de insluiper hem hebben gehoord? Hij luisterde aandachtig... ja, het vreemde geknars daarbinnen was opgehouden.... de man had zeker onraad geroken! Dan werd het des te meer tijd om snel en doortastend op te treden. Behoedzaam liet hij zich dan ook aan de binnenkant van het venster zakken.

„Een vreemd huis,” mompelde Stan voor zich heen. „Het lijkt wel, of hier jarenlang geen mensen gewoond hebben.” Behoedzaam sloop hij langs een aftandse stoel, de vinger aan de trekker van zijn revolver, die hij, om op alles voorbereid te zijn, in de hand genomen had. Om een of andere onverklaarbare reden bonsde zijn hart in zijn borst. De deur, waarachter het geheimzinnige geluid, dat thans verstomd was, vandaan scheen te komen, stond op een kier, en Stan Stamp kon niet verhinderen dat, hoe dichter hij erbij kwam, hij steeds warmer begon te

worden. Wat zou er achter deze deur verborgen zijn?

Stanny aarzelde. Zou hij maar niet liever... 72 uur verlof was niet zo'n bijzonder lange tijd, en wie weet in wat voor een wespennest hij zijn hand stak... Maar dit kon hij toch ook maar niet zo laten lopen? En Stanny's lust in vrolijkheid en vermaak moest tenslotte wijken voor zijn eergevoel. Hij haalde diep adem, streek zenuwachtig zijn snor glad, pakte zijn revolver steviger in de hand en legde zijn hand op de knop van de deur, die hij langzaam open trok...

En ja, daar stond in een kamer, volgepakt met kisten en pakken, met de rug naar Stanny toe, een sinistere figuur, die bezig was een grote zak vol te stoppen met allerlei zaken. „Daar zal je het hebben. . . .” stamelde Stanny. Met een gevoel, alsof hij de moeilijkste opdracht van zijn leven ging uitvoeren, schreed hij behoedzaam naderbij, zijn revolver stevig in de hand geklemd. De inbreker scheen nog steeds niets te horen, want rustig, de sigaret bengelend in de rechtermondhoek, zette hij zijn misdadig werk voort. Eindelijk was Stan zo dicht genaderd,

dat hij den man met de loop van zijn revolver kon aanraken, en met een van zenuwachtigheid overslaande stem schreeuwde hij uit: „Hands up, you smerige kerel!!!”

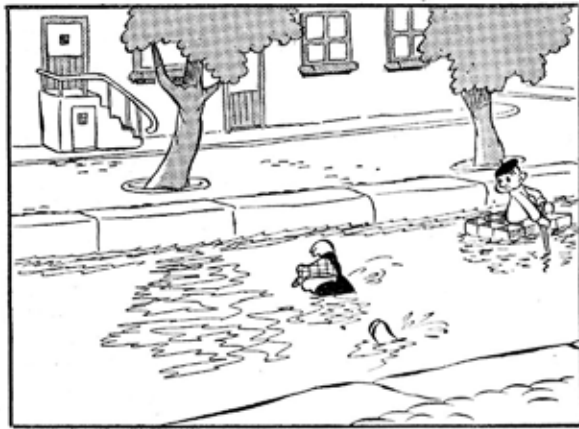
De man schrok ontzaggelijk. Met een ruk keerde hij zich om, en Stan keek in het onguurste gezicht, dat hij ooit gezien had. „Wat mot je van me!” grauwde de man. „WWWat ik van je moet, dat is dddat je jije handen als de duvel inde lucht steekt, anders gebeuren er ongelukken!” stotterde Stanny.

„Waarom mot ik me handen omhoog steken!” snauwde de inbreker brutaal. „Omdat jij mijn arrestant bent!” antwoordde Stanny hard; hij begon zichzelf al wat zekerder te voelen met zijn vuurwapen. „En nou vlug, anders jaag ik je een pieper door je baardige bakkes!” Plotseling scheen de dief in elkaar te krimpen. „Hoe weet jij dat ik Bakkes Baard heet?” stamelde hij onthutst. „Stanny Stamp, lid van het Eerste Regiment Canadese Woudlopers weet alles!! En nu, je handen omhoog!!” En de man scheen plotseling zo ontsteld, dat hij in grote verlegenheid zijn beide handen in de lucht stak. „Zo, zo vriend,” ging Stanny verder. „Dus jij wou verboden dingen doen!

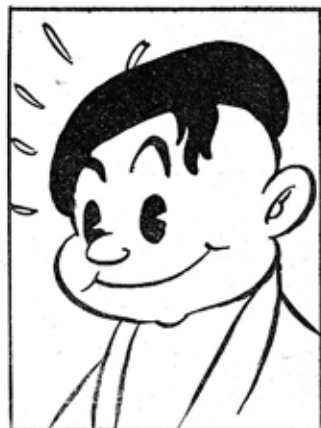
Dus jij wou die goeie Nederlandse mensen, die wij zo juist bevrijd hebben, maar even beroven? Nee vriend, daar komt niets....” Verder sprak hij niet, want plotseling werd het hem groen en geel voor de ogen. In een ogenblik, dat hij even niet oplette, nam Bakkes Baard zijn kans waar en met een geweldige schop trapte hij Stanny de revolver uit de handen. Stanny kromp in elkaar van pijn, en toen hij zich na enkele minuten weer wist te herstellen, zag hij nog juist de benen van Bakkes Baard verdwijnen, die door het raam van de grote kamer naar buiten was gedoken.

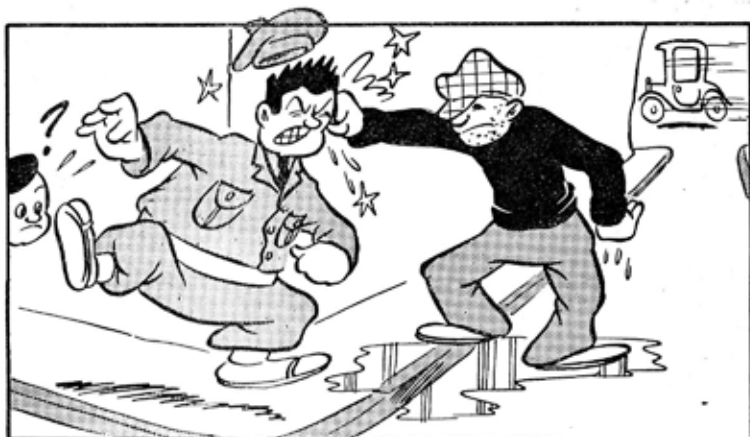
Stanny zei enige verschrikkelijk lelijke woorden, en hij bedacht zich nu geen ogenblik meer. „Ik had eerst nog een beetje consideratie met je willen hebben, mannetje,” gromde hij kwaadaardig, „maar nu denk ik er geen ogenblik meer aan om je nog verder te sparen.” En hij snelde naar het venster; hij zag, hoe de achterkant van het huis aan een van de oude Amsterdamse grachten stond; hiervan had Bakkes Baard gebruik gemaakt; met een geweldige sprong was hij in het smerige grachtwater gedoken en crawlde nu zo hard als hij kon naar de overkant. Stanny knarsetandde. Hoe moest hij verdorie nu naar de andere kant komen? Hij stond op het punt zich in het water te werpen,

toen hij vlak bij een vreemdsoortig vaartuig zag naderen, waarop een klein jongetje zat te peddelen. Stanny nam niet veel tijd om zich te verbazen over dit schouwspel, dat hij nog nooit eerder had gezien; hij zette zijn beide handen aan de mond en schreeuwde: „Hello, you biscuit-boy!!” Onmiddellijk kwam het jongetje aanvaren. „Zet mij onmiddellijk over, ik moet...” „Hou je mond maar, meester, ik snap het al!” zei de jongen glunderend. „Je wil die penose-kerel zeker achter ze broek zitte, wat? Nou, Kikkie Biskwieblik zal je helpe, hoor, dat verzekeer ik je!”

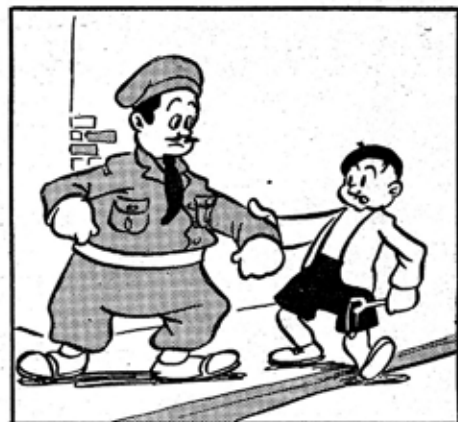
Geen ogenblik later zat Stamp op het vreemdste vaartuig, waarop hij ooit gevaren had. Sinds zijn overtocht naar Normandie bij de Invasie had hij nog nooit zo in angst gezeten, want de boot wankelde en schommelde, alsof hij elk ogenblik om kon slaan. „Zitten hier haaien?” informeerde hij benauwd. „Nou, en wat een grote ook!” grinnikte Kikkie, terwijl hij pijlsnel doorpeddelde. „Als die je te graze krijgje, blijft er geen splinter van je over, meester! En we magge wel oppasse, want ik heb die blikke met papiertouw aan mekaar gebonden, en dat

ken elk ogenblik stuk gaan!” Stanny zuchtte dan ook van verlichting, toen ze behouden de overkant bereikten. „Nou moet je holle, meester, anders krijg je em niet meer!” moedigde Kikkie aan. „Ik zie hem niet meer,” zei Stanny onthutst. „Waar moet ik naar toe?” Plotseling begon het gelaat van Kikkie Biskwieblik te glunderen. „Weet je wat, meester,” riep hij uit, „ik zal je helpe. Als een Amsterdamse straatjongen je helpt, dan kom je altijd terecht!” „Alright, boy,” zei Stanny enthousiast. „Maar dan moeten we vlug zijn!!!”

En samen holden ze zo hard ze konden achter Bakkes Baard aan. „Verdorie, man, wat ken jij sjese!!” hijgde Kikkie, „Ik ken je haast niet bijhoue, en ik ben toch de kampioen hardloper van de Knollezijsachterburgstraat!! Maar we hale op em in, zie je wel!” Ze renden nog harder voort, totdat Stanny opeens teleurgesteld uitriep: „Hij gaat de hoek om!!” „Houd de dief!!!” gilde Kikkie; en plotseling zette Stanny Stamp zo een spurt in, dat Kikkie hem met geen mogelijkheid meer bij

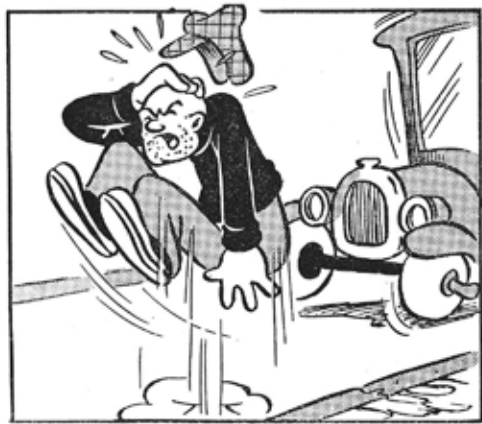
kon houden. Met een geweldige vaart stooft Stan de hoek om, waar echter Bakkes Baard met een gemeen gezicht op hem stond te wachten. En op het moment, dat Stan hem voorbijstooft, diende Bakkes Stan een linkse swing toe, dat Kikkie het hoorde kraken. Toen zette hij het weer op een lopen, zo snel, dat Kikkie dacht: „Die halen we het eerste kwartier niet meer in, als we eerst die bewusteloze Canadees nog bij moeten maken Want die goeie vent ziet er lang niet leuk uit!!”

Inderdaad, Stanny Stamp stond voor munt tegen de muur van een huis geleund en bewonderde allemaal mooie gekleurde sterretjes en strepen, die echter buitengewoon pijnlijk waren. Hij was echter een Canadees, en Canadezen hebben een geweldig sterk gestel, zodat hij nog de kracht vond om te mompelen: „Die schurk! Die gemene misdadiger! Ik zal hem tussen mijn vingers fijnknippen!” „Dan zal je toch eerst moeten zorgen dat je hem krijgt,” grinnikte Kikkie, die inmiddels iets uit zijn zak gehaald had. „Kom on boy,” zei hij op zijn Engels, „Ik weet een prachtmiddel om die vent te grazen te krijgen!!” En hij wees op het voorwerp, dat hij te voorschijn had gehaald.

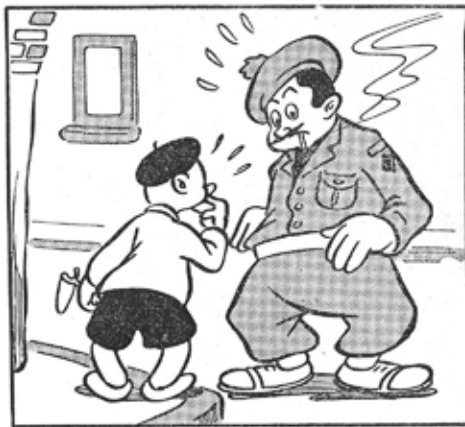
„Wat is dat voor een werktuig,” vroeg Stanny achterdochtig. „Wil je soms ook al sigaretten met me ruilen? Ik heb niets meer, als je dat maar weet. „Ik biets niet!” zei Kikkie trots. „En me kattepult verruil ik helemaal niet, voor geen duizend Players niet. Nee, man, die kattepult is een soort V1 in het klein, en as ik d'r nou een atoombom van een kei mee wegschiet, dan leg ik die patser op een afstand van duizend meter nog neer. Maar dan motte we effe die hoek om, want ik kan niet om een hoekie schiete!” Verbaasd volgde Stanny de glunderende Kikkie Biskwieblik.

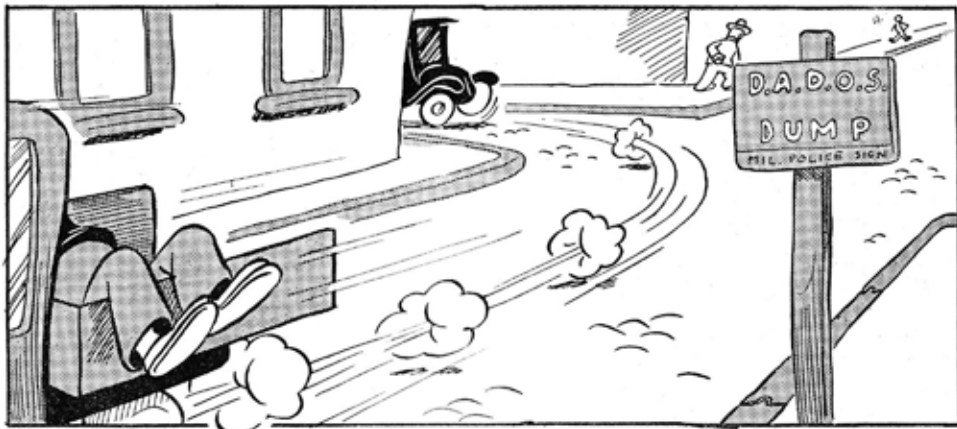
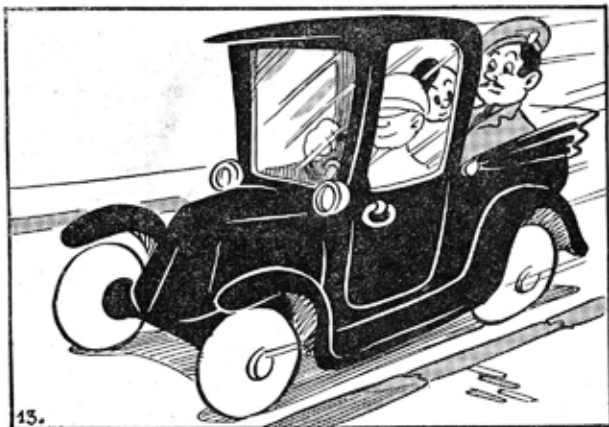
Op de hoek gekomen, greep Kikkie een grote keisteen van de straat en legde hem in de lus van de catapult. Belangstellend keek Stan, die langzamerhand weer een beetje opgeknapt was en voor de overspannen zenuwen een sigaret had opgestoken, toe. „Wat ga je doen?” vroeg hij nieuwsgierig. „Let nou maar eens goed op,” zei Kikkie, „dan zal ik je iets laten zien wat je nog nooit gezien hebt, al loop je nou al 5 jaar in het Eerste

Regiment Canadese Woudlopers mee.” Hij richtte nauwkeurig op de in de verte hollende man . . . en schoot. Met een geweldig gegier vloog de steen achter Bakkes Baard aan en sloeg met een ontzaggelijke klap tegen zijn lelijke gezicht aan. De inbreker gilte het uit van pijn, en sprong bijna een meter de lucht in; maar wat toen gebeurde, was wel het tegendeel van wat Kikkie en Stan verwacht hadden.

Achter Bakkes Baard kwam met pijlsnelle vaart een grote vrachtauto aangereden, en op het ogenblik, dat Bakkes hoog in de lucht vloog, schoot de auto hem voorbij, met het gevolg, dat de man, die door de klap van de keisteen volkomen zijn positieven had verloren, in de bak van de wagen terecht kwam en zich sneller dan eerst van Kikkie en Stan verwijderde. Het gezicht van deze twee was een en al beteuring. „What's that, eh?” gaapte Stan verbaasd? „Dddat was niet de bbedoeling,”

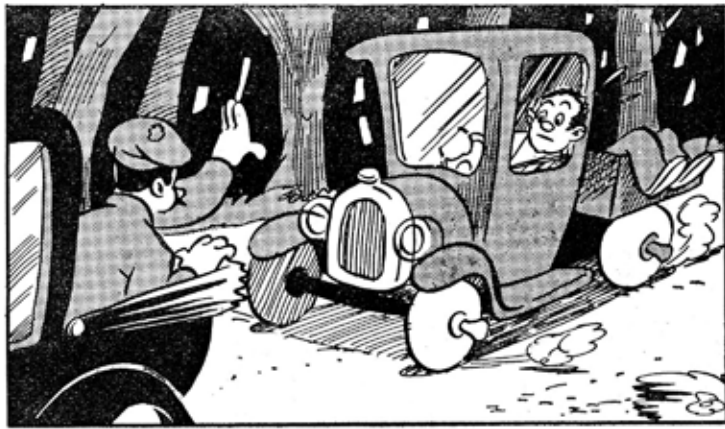
stamelde Kikkie verlegen. „En wat nou?” Snel grabbelde Stan zijn positieven bij elkaar. Hij keek om zich heen en zag op slechts korte afstand een huurauto staan. Hij knipte met zijn vinger in de lucht, en riep: „He, taxi! We gaan er achter aan,” legde hij Kikkie uit. „Die vent heeft mij te diep beledigd, dan dat ik hem zo maar zou kunnen laten gaan.” En geen minuut later zaten ze beide in de auto, die met een razende vaart achter de vrachtwagen aanstroof.

„We halen hem in!” gilte Kikkie enthousiast. „Zet hem op, meester, haal uit die ouwe kast wat er uit te halen is!” „Je zal je blikke boot bedoelen!” antwoordde de chauffeur beledigd, die Kikkie en zijn biscuitblikvaartuig goed kende. „Die auto is pas vijftien jaar oud en hij loopt bovendien nog als de beste. Weet je, hoe hard we nou al rije? We rije...” „Pas op!” schreeuwde Kikkie. „Hij gaat de hoek om!” En inderdaad, de vrachtauto, die onbewust in zijn achterbak de levenloos schijnende Bakkes Baard meevoerde, draaide de hoek om en reed

de weg op, die naar het Grote Bos leidde. „Neem de bocht met een moord vaart!” jubelde Kikkie, en je hoefde geen mensenkenners te zijn om te zien dat hij intens genoot. Even later gierde de oude Ford op twee wielen de hoek om.

„Nog even, en we hebben hem!” riep Stan uit, die ook opgewonden begon te worden door de jachtende achtervolging. „Rij hem straks maar dwars voor zijn wielen, dan moet hij vanzelf stoppen!” „All right, boy!” grinnikte de chauffeur, die ook schik in het geval kreeg.

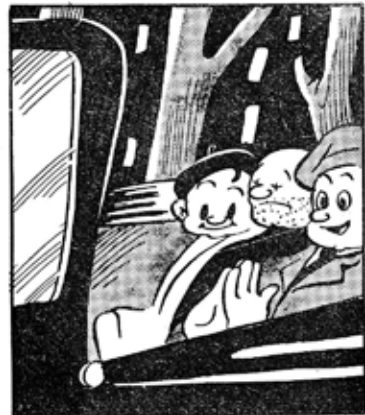

14.

Nu waren ze geen twee meter meer van de vrachtauto verwijderd. De chauffeur van de taxi toeterde uit alle macht, om de voorganger opmerkzaam te maken, maar deze scheen niets te horen. „Wat is et een lelijke vent!!” zei Kikkie, die Bakkes Baard nu van dichtbij kon zien. „En me katepult schijnt hem aardig geraakt te hebben ook, hij is tenminste nog lang niet bij bewustzijn, geloof ik.” Ondertussen had de taxichauffeur de gaspedaal helemaal ingedrukt, en centimeter na centimeter liepen ze nu op de vrachtwagen in, totdat ze hem eindelijk

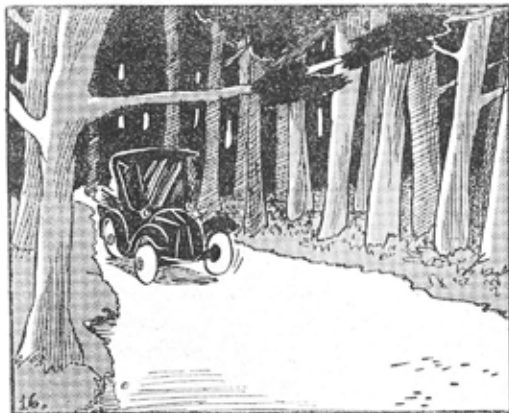
voorbij waren. Toen pas kreeg Stan gelegenheid de achtervolgde te doen stoppen. Hij stak zijn grote hand in de lucht en brulde tegen het lawaai van de motoren in: „Stop, Stop, stop!!” Uit het cabineraampje kwam een onnozel gezicht kijken, dat een vragende hoofdbeweging maakte. „Hij begrijpt je niet, grinnikte Kikkie. „Hij denkt minstens, dat je em een goeie Engelse sigaret komt aanbieden!” Maar eindelijk scheen de man begrepen te hebben, dat het de bedoeling was, hem te laten stoppen.

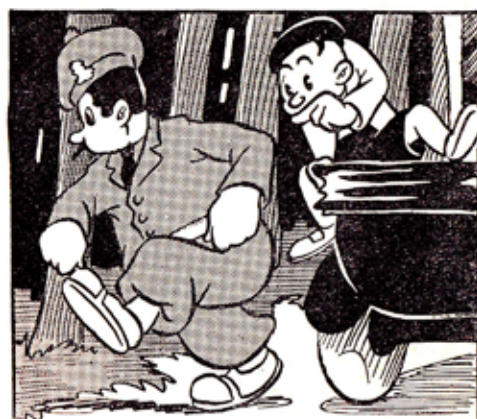
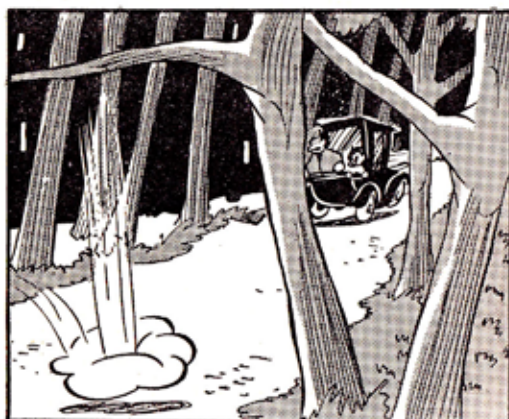
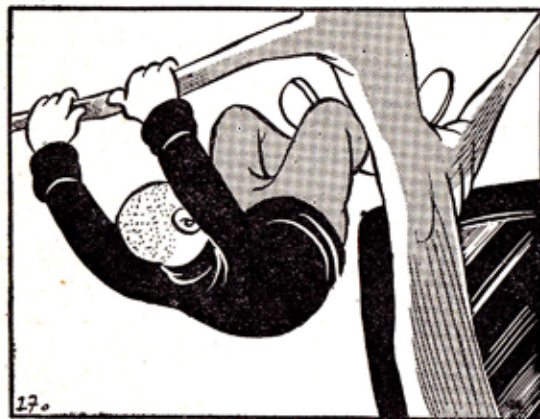
Binnen enkele ogenblikken stonden beide wagens nu stil. De chauffeur van de vrachtwagen wist niet wat hij zag, toen de beide vrienden hem op zijn vreemdsoortige vrachtje attent maakten. „Daar begrijp ik niks van! Ik ben toch waarachtig geen lifter tegengekomen vandaag en toch zit er een in m'n kar! Een rare wereld, hoor.” En hoofdschuddend ging hij naar huis. Inmiddels had Stan de zware Bakkes op zijn rug genomen en meegeslept naar de taxi. „V is Victorie!” riep hij zegevierend uit. „Nou heb ik je toch gekregen, vriend, en nu zul je er van

lusten. Komaan, makkers, we gaan onmiddellijk naar het Hoofdbureau van politie met dit obscure heerschap.” Met z'n drieën zaten ze op het achterbankje, Bakkes Baard in het midden. Hij zag er vaal uit en scheen nog niet bij geweest te zijn. „Dat hebbe we em mooi geflikt, Stan,” zei Kikkie verheugd. „Wat zal die commissaris lachen, als ie dat vrachtje zomaar port- en belastingvrij afgeleverd krijgt. Dan geeft ie mij misschien m'n voetbal wel terug, die ie verleden week afgepikt heeft.”

Met een betrekkelijk matig gangetje reden ze terug. „Hij moet een beetje uitrusten, de oue brik,” verklaarde de chauffeur, terwijl hij liefkozend met zijn vingers langs het stuurrad streek. „Al te veel mag ie nou ook weer niet direct hebben, en je zal niet kunnen ontkennen dat ie et em mooi geflikt heeft.” „Kra-kende wagens lopen het best,” grapte Kikkie. Weldra waren ze zo gezellig aan het keuvelen, dat Bakkes Baard niet meer die aandacht genoot, waarop hij toch eigenlijk wel recht had. Zo merkte dan ook niemand, dat hij langzamerhand weer uit

zijn verdoving begon te ontwaken, zich begon in te denken waar ie feitelijk toch wel kon zijn, en binnen enkele ogenblikken de situatie begreep. Voorzichtig deed hij een oog open. Hij wist wat hem boven het hoofd hing, als hij aan de politie werd overgeleverd en dat wilde hij dan ook koste wat het koste, vermijden. En opeens zag hij zijn kans. Op een sukkeldrafje naderden ze een geweldige boom, waarvan een tak laag over de weg hing. Op hetzelfde ogenblik, dat de auto onder die tak doorreed, stak Bakkes zijn armen omhoog en greep hem vast.

En een ondeelbaar onderdeel van een seconde hing hij daar in de lucht te zweven; toen liet hij zich vallen en rende hard het bos in. Dit alles had zich zo snel afgespeeld, dat Stan en Kik het eerste ogenblik niet goed beseften, wat er feitelijk gebeurd was.

„Wat een gemene vent! Wat een lelijke boef!” riep Stan uit, terwijl hij de chauffeur een wenk gaf om stil te staan. Deze keerde zich om en vroeg: „Wat is er aan de hand?” En toen hij de open plek in het midden van de achterbank zag: „He, hebben jullie je passagier verloren?”

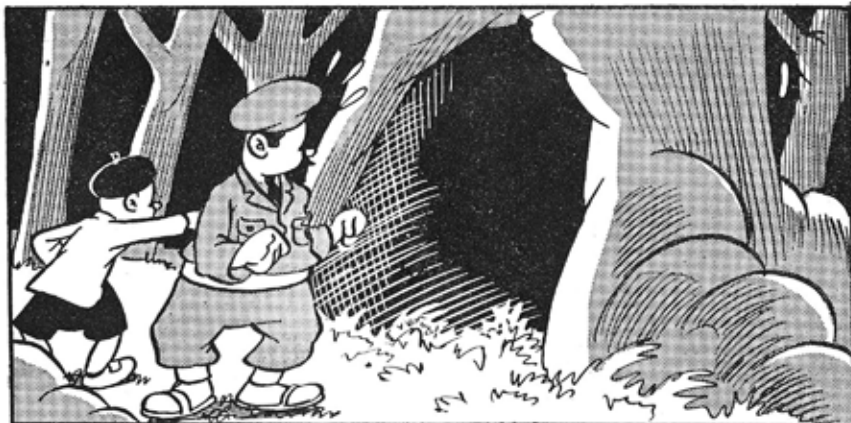
Trillend van woede stapten Stan en Kik uit de auto, en gingen de richting in, waarin zij ook Bakkes hadden zien lopen. „Dat is nu driemaal!” zei Stan hees van woede. „En dat lapt-ie mij, lid van het Eerste Regiment Canadese Woudlopers!” „Nou ken je laten zien wat je waard bent. Nou kunnen we woudlopen om Bakkes Baard terug te vinden.” Maar Stan was niet erg in de stemming om grapjes aan te horen. „Vooruit,” zei hij tot Kikkie. „We moeten deze man hebben, en snel, voor het donker is, want dan is hij in dit bos verdwenen.”

En zo togen ze beiden weer het donkere bos in, turend naar alle kanten, onder elke struik en achter elke boom. Hier merkte Kikkie, wat een uitstekend woudloper Stan was, alles viel hem op: een plat getrapte bloem, een haast onzichtbare voetaftryk in de harde bosgrond, een wollen draadje van een jas aan de schors van een boom. „Gossienikkie,” zei Kikkie bewonderend, „Heb je dat allemaal bij de soldaten geleerd?” „Niet allemaal,” glimlachte Stan. „In Canada, als je tenminste niet in de grote stad woont, moet je deze dingen kennen, wil je op een behoorlijke manier leven. Je moet maar eens met me mee gaan, dan zal je zien, hoe wij houthakkers in de grootste eenzaamheid leven,

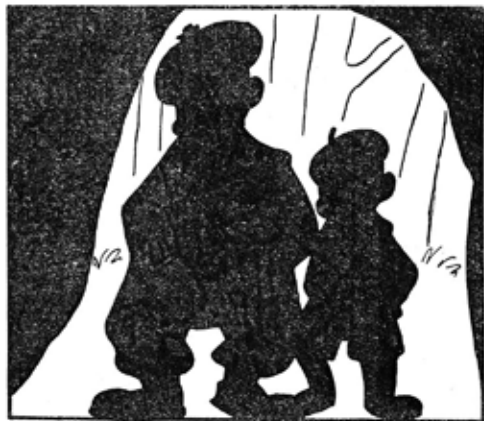
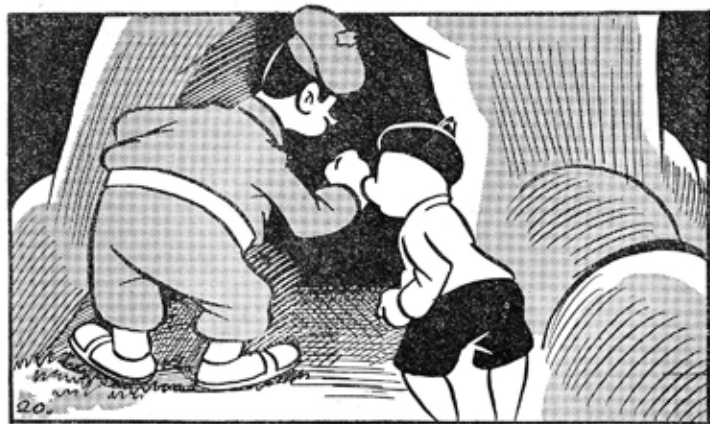
soms honderden kilometers van de bewoonde wereld. En als je dan niet alle dingen kent, die een mens alleen moet kennen, nou, pak dan je biezen maar naar de stad.” Plotseling bleef Stan staan. „Kijk,” fluisterde hij, „daar achter die grote boom... En ja, op een honderd meter afstand zagen zij, hoe Bakkes Baard achter een grote boom verdween. „Nu wachten we, tot hij er achter vandaan komt, en dan rennen we op hem af, we omsingelen hem en we nemen hem gevangen,” zei Stan opgewonden. Zo wachtten ze gespannen tot Bakkes achter de boom vandaan zou komen, ze wachtten en ze wachtten, maar... er verscheen niets!

„Begrijp je dat nou,” zei Stan verbaasd, terwijl ze naar de plaats liepen waar Bakkes Baard spoorloos verdwenen was. „Is die vent dan soms een tovenaar?” Kikkie, die dacht inmiddels wat van de woudlopende Stan geleerd te hebben, zocht aandachtig de grond af, of er misschien een geheim luik te ontdekken was. „Bespaar je de moeite, jongen,” zei Stan bitter. „Er is hier niets van die aard. De kerel is op een of andere onbegrijpelijke wijze verdwenen, en ik geloof niet, dat we em ooit weer terug vinden.” Hij knarste met zijn tanden, want dat was hem, Stan Stamp, soldaat van het Eerste Regiment Canadese

Woudlopers nog nooit gebeurd. Woedend draaide hij zich om en... slaakte toen een kreet. „Uil die ik ben,” riep hij uit „Kijk eens, Kikkie, die boom daar!” Kikkie keek: „Een holle boom!” riep hij uit. „Daar is de vent natuurlijk ingekropen!” „Ik geloof niet, dat de kwestie zo eenvoudig is, Kik,” zei Stan ernstig. „Die kerel is handig genoeg om te begrijpen, dat als hij zich zo maar verschuilt in een holle boom, dat hij dan gauw genoeg gepikt is. Nee, ik geloof dat we nog voor heel vreemde dingen komen te staan. Vooruit, we gaan eens kijken wat hier aan de hand is.”

Voorzichtig keek Stan het grote gat in de uitgeholde boom binnen. „Allermachtig, wat een ruimte!” riep hij uit. „Het lijkt wel een kamer! Maar voorzover ik kan zien, is er niemand in.” Niet zonder een zekere schroom te voelen, gingen Stan en Kik het grote, donkere gat binnen. Onwillekeurig huiverden beide. „Zouden we maar niet liever teruggaan,” fluisterde Kikkie. „Je weet nooit wat er kan gebeuren en ik heb geen zin om voor zo'n ordinaire inbreker doodgeschoten te worden.” „Niets daarvan!” zei Stan vastberaden. „Deze vent heeft mij, Stan Stamp, in de eerste plaats een revolver uit de hand geslagen en in de tweede plaats heeft hij mij bijna munt geslagen. Dit vergeet Stan Stamp niet en dit vergeeft Stan Stamp niet.”

Grimmig stapte hij voorwaarts. „Of er nooit een eind aan dat gat komt!” mopperde Kikkie, die al twee keer zijn hoofd gestoten had. „Ik weet waarachtig niet wat we hier nog langer moeten doen. Er is hier toch niets of niemand.” „Ssssst,” deed Stan. „Hou je grote mond even en kijk eens goed voor je!” Nieuwsgierig tuurde Kikkie vooruit in de donkerte. „Ik zie niks,” zei hij. „Daar moet je woudlopersogen voor hebben!” grinnikte Stan. „Wacht maar even tot je ogen aan het duister beginnen te wennen.” En inderdaad, langzamerhand kon Kikkie de flauwe omtrekken onderscheiden van een trap, die naar beneden leidde.

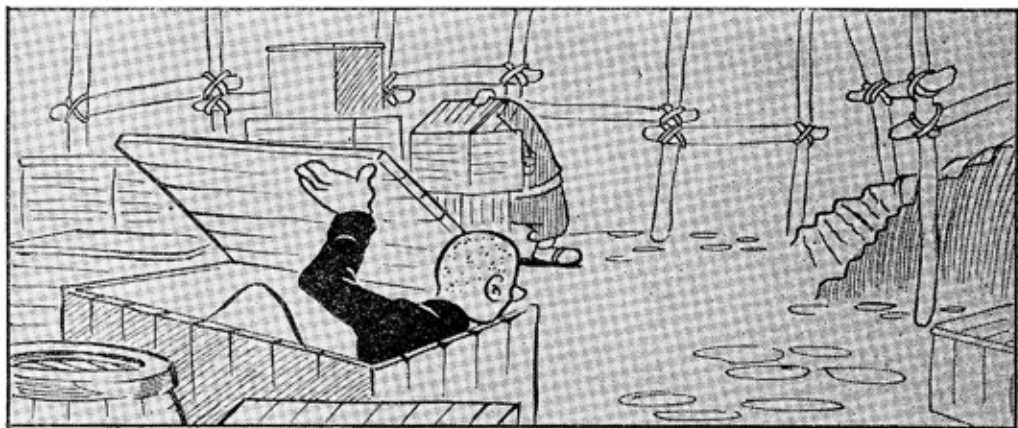

„Allemachtig,” fluisterde Kikkie. „Dat gaat helemaal onder de grond! Wie had dat kunnen denken! Die kerel is daar natuurlijk ergens verborgen!” „We moeten er achteraan,” zei Stan vastberaden. „Er is geen terug meer mogelijk. Ik ben bang, dat er nog wel vreemde dingen zouden kunnen gebeuren. Het lijkt mij het beste, Kikkie, dat jij nu maar terug gaat. Jij bent nog te jong om je leven in de waagschaal te stellen.” „Ben je nou helemaal gek geworden! Vrienden door dik en dun en in nood en dood hoor! Jullie hebben teveel voor ons gedaan, dan dat ik jou zo maar, nou het een beetje gevaarlijk begint te worden in de steek zou laten. Nee, Stan, wat er ook gebeurt, ik ga met je mee!” „All right, my friend” zei Stan ontroerd.

„Daar gaan we dan maar,” En gezamenlijk daalden ze de geheimzinnige trap af, het hart vol spanning en op alles voorbereid.

Beneden aan de trap was weer een vertrek, waar enige kisten stonden. „Het lijkt hier de Zwarte Hand wel,” mompelde Kikkie. „Wat, zwarte handel!” schrok Stan. „Niks daarvan, ik heb geen sigaretten meer!” Kikkie grinnikte.

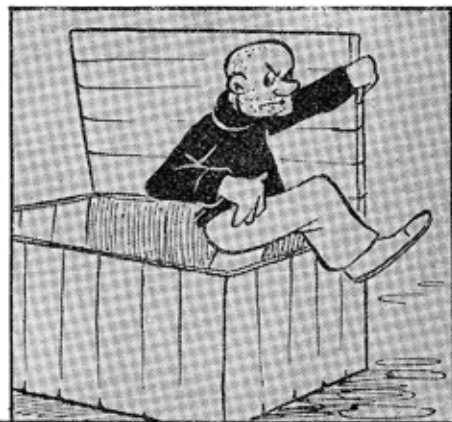
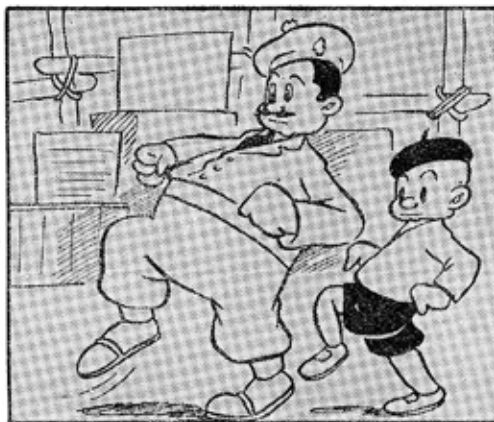
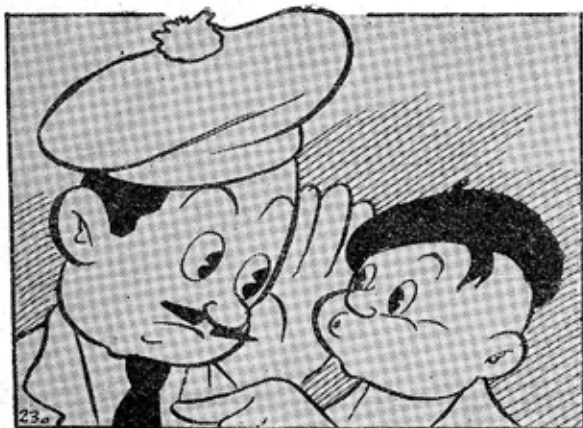
„Ik zei: de Zwarte Hand. Dat is een roversbende, die ergens in een afgelegen streek hun opslagplaatsen hadden.” „Dat is niet zo gek,” zei Stan. „Het is best mogelijk, dat we hier met zo iets te doen hebben. Ik zou graag willen weten, wat er in die kisten zit.”

Doodstil slopen ze naar een kant van het onderaardse vertrek, waar een groot aantal kisten stonden. Voorzichtig en onhoorbaar lichtte Stan een deksel op. „Leeg,” fluisterde hij. „Al die kisten zijn leeg geloof ik.” De beide mannen keken om zich heen. Er hing een flauw licht in het vertrek, en het was niet na te gaan, waar het vandaan kwam. Eigenaardigerwijze was er nergens meer een deur in het vertrek te zien. „Ik begrijp niet waar die kerel gebleven is,” mompelde Stan voor zich heen. Plotseling greep Kikkie hem vast. „Kijk, daar!” fluisterde hij. „Ik zag daar een deksel van een kist open gaan. Wat zou dat te betekenen hebben?” „We zullen het onderzoeken,” antwoordde Stan zacht.

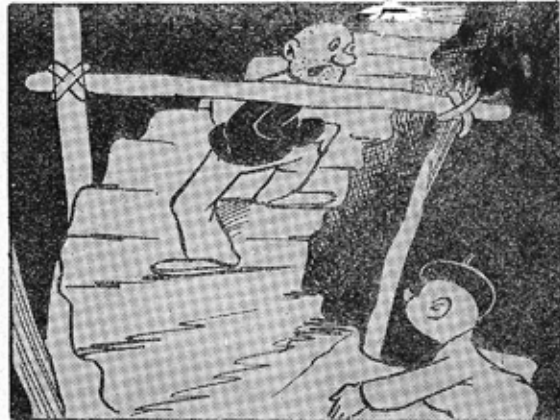
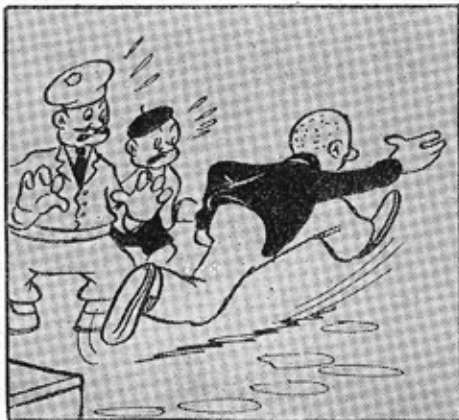
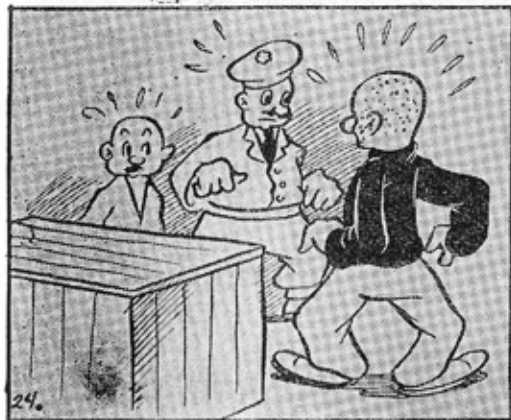
Wat was er aan de hand? Zoals de beide mannen wel gedacht hadden, was Bakkes Beard de kelder binnen gevlucht en had zich in een kist verstopt. Hij had niets gehoord van Stan en Kikkie, die bijna onhoorbaar de kelder waren binnen gekomen. Nadat hij enige tijd in de kist gezeten had, begon het hem te vervelen en lichtte hij de deksel op, om te kijken of alles veilig was. Op dat moment stonden Stan en Kikkie juist achter de andere kist zodat Bakkes hen niet zien kon. Toen hij dan ook niets zag, maakte hij aanstalten om zijn schuilplaats te verlaten.

Onderwijl overlegden Stan en Kikkie nog wat zij zouden doen. „Het is niet onmogelijk, dat de kerel in die kist zit,” zei Stan zacht. „Dan lijkt het me het beste, dat we er zacht heen sluipen. Dan ga ik, die de zwaarste ben, er boven op zitten en jij bindt onderwijl met een touw het deksel vast. Dan kunnen we de zaak zo naar boven sjuuwen en in de taxi zetten, en het zaakje franco bij de politie afgeven.” Zachtjes slopen ze naderbij. Maar, Bakkes Baard had zijn eigen plannen, die niet helemaal

overeenstemden met die van de beide speurders. Op hetzelfde ogenblik, dat Stan en Kikkie bij de kist gekomen waren, gooide hij met een smak het deksel open, en stapte hij uit de kist. „En nou zien dat ik weg kom,” mompelde hij onderwijl, „voor die twee lastposten me weer verder op mijn hielen zitten. Waar bemoeien die kerels zich ook mee! Ze hebben mijn hele plan in de war gestuurd, en het zal me werkelijk misschien wel dagen duren voordat ik dat alles in orde gebracht heb.

Ik weet niet, wie van de drie het meest verrast was, toen de grote vijanden zo onverwachts tegenover elkaar stonden. Verbluft bleven ze een moment doodstil staan, op geen armlengte afstand van elkander. „Wwwwwat mmmmoet dddat nou!!!” stotterde Stan. „Ddddaar heb je wwwaarachtig die schobbejak.” Dan besepte Bakkes eerst goed, wat er aan de hand was. Hij slaakte een harde kreet en rende zo hard als hij kon naar de uitgang van de kelder. „Vlug, Stan, vlug!! gilde Kikkie, „er achteraan!” En voor de tweede maal begon een achtervolging. Als een haas was Bakkes Baard onder de slagboom, die de trap moest afsluiten

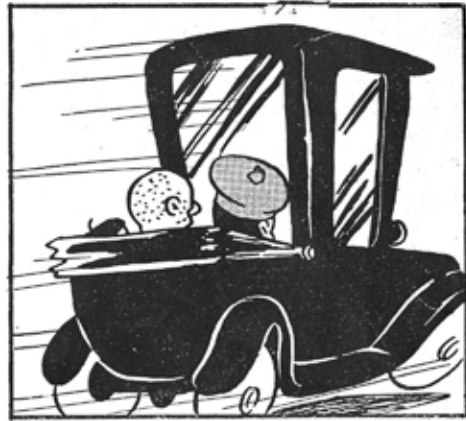
doorgedoken en beklom hij als een eekhoorn de treden. Vlak op de hielen zat hem Kikkie Biskwieblik, die luidkeels schreeuwde: „Loop nou maar niet weg! Je maakt je moe voor niks! Buiten staat een heel leger van politieagenten, die je onmiddellijk grijpen!” Maar Bakkes liet zich niets wijs maken. Als een rat glipte hij de trap op, en het kostte Kikkie, die hier minder bekend was dan de achtervolgde, moeite hem bij te houden. Op enige afstand volgde Stan, die nog niet helemaal van de verbazing bekomen was.

Even werd de achtervolging in het volle daglicht voortgezet. Bakkes rende wat hij kon, alsof zijn leven er van afhing, en misschien was dat ook wel zo. „Ik zal hem hebben,” zei Kikkie verbeten in zichzelf. „Ik moet volhouden, en ik zal hem krijgen!” Hiermede trachtte hij zich zelf tot doorzetten te dwingen, want hij voelde de verraderlijke pijn in zijn zij weer opkomen, waarvan hij altijd last had, wanneer hij te hard liep. Maar gelukkig, dezelfde boom, die Bakkes enige tijd geleden met zijn uitstekende

tak gered had, scheen zijn verkeerde daad nu weer goed te willen maken, door een grote wortel vlak voor de voeten van Bakkes uit te strekken. En nu was het dan ook gedaan met Bakkes. Hij gaf een harde, doordringende gil, stak de handen in de lucht en sloeg met een smak, die ver in de omtrek te horen was, tegen de grond. „Hoeraa!” jubelde Kikkie uit. „Nou hebben we je meester, en we laten je niet meer los!!” En hij rende op de verslagen tegenstander toe.

„Snel, Stan, kom gauw !!” riep hij uit, terwijl hij Bakkes met het gebaar van een overwinnaar de voet op het volkomen murwe hoofd zette. „Gelukkig, my friend, gelukkig,” hijgde Stanny. „Nou zal ie zijn gerechte straf niet meer ontgaan. Kom mee, lelijke boef die je daar bent !” En met een forse greep pakte hij de nog steeds buiten westen zijnde Bakkes bij de kraag en rammelde hem flink door elkaar. „Nou naar de auto, en als je nog eens probeert te ontsnappen, mannetje, mannetje, dan ontsnap je meteen uit dit leven, onthoud dat wel.” „Wat zullen ze kijken in de stad,” gnuifde Kikkie. „En morgen grote artikelen in alle

kranten: „Kikkie Biskwieblik Grijpt Grootste Misdadiger Van Deze Eeuw. Dan wordt ik misschien nog wel gehuldigd door de club waar ik voorzitter van ben en brengt de buurt me misschien een serenade ! En laat de meester op school dan het hart niet meer hebben me in de hoek te zetten, want dan grijp ik hem er ook bij.” Glimlachend had Stan dit alles aan gehoord; weldra zaten ze weer, juist als een uur geleden, met zijn drieën op het achterste bankje van de auto en bereikten binnen een kwartier het Hoofdbureau van Politie.